

Záznam kázání Curry Blakea z třídního semináře nazvaného Divine Healing Technician
(Technik Božského uzdravování – dále již jen DHT)

CD č. 9

(překlad: Edita a Pawel Staniszewski)

Nesnažím se vám dělat kázání, snažím se to do vás dostat. Možná si říkáte, že stále ještě nemluvíme o uzdravování. Nechci vás učit nějaké techniky, já vám chci ukázat proč a jak, co funguje. Z doby, kdy jsem učil bojová umění vím, že jsou školy, které vás učí různé techniky a můžou vás učit mnoho let a vy budete znát tisíce technik, jak udělat různé pohyby a jak na ně reagovat. Čím více ale máte informací, tím déle vám trvá přes ně v okamžiku potřeby projít. Když znáte plno jednotlivých pohybů, tak vás to při samotném zápase zdržuje, protože vaše mysl si musí vzpomenout, jak teď zareagovat. Já vás chci ale učit podle principu, ne podle techniky. Tak jsem učil i bojová umění. Říkal jsem: „Chceš ukončit zápas co nejrychleji, způsobit co nejvíce škody svému soupeři a sám obdržet co nejméně zásahů.“ Učil jsem je jen to základní a oni se mě pořád ptali, jestli ten a ten pohyb udělali při zápase dobře a chtěli mi to předvést. Já jsem je ale zastavoval a ptal se: „Zasáhl jsi soupeře?“ Odpověď byla: „Ano.“ „On tě zasáhl?“ Odpověď „Ne.“ Já: „Ukončilo to zápas?“ Odpověď: „Ano.“ Já: „Tak pak jsi to dělal dobře.“ Nejde nám o techniku ale o výsledky. To je důvod, proč se vás snažím naučit principy. Kdybych vás učil techniku, tak se mě budete stále ptát, jestli děláte tohle dobře a tamto dobře, až mě úplně vyčerpáte. Přitom je důležité, abyste se naučili jen několik principů a vy sami v konkrétní situaci poznáte, jaký princip máte užít a budete ho následovat. Ty principy jsou jednoduché. Ježíš řekl: „Kažte evangelium chudým – to je princip, osvobozujte zajaté – další princip. Vidíte to není náboženství. Náboženství zjišťuje jak a co třeba nemoc způsobilo a co udělat a jak to udělat, aby přišlo uzdravení.

Když jdu někdy se skupinou lidí, kteří prošli seminářem, do terénu uzdravovat, mají tendenci přivádět mi lidi, abych se za ně modlil. Musím jim stále opakovat, že byli na semináři a vědí, co mají dělat, tak ať to dělají sami, protože já nebudu stále kolem nich. Když jsme spolu, tak ke mně můžou nemocné přivést, ale modlit se za ně budou oni, já jim přitom můžu jen pomáhat, pokud se nedostaví výsledky. Mým cílem je reprodukce - rozmnožit lidi, kteří to budou dělat sami a dostanou se k lidem, ke kterým bych neměl šanci se nikdy dostat.

Žid 7,12-18: „Avšak mění-li se kněžství, nutně nastává i změna zákona. A ten, na něž se to slovo vztahuje, pocházel z jiného pokolení, z něhož nikdo nekonal službu u oltáře. Je dobře známo, že náš Pán pocházel z Judy, a u Mojžíše není zmínky o kněžích z tohoto pokolení. To vše je ještě zřejmější, když podobně jako Melchisedech je ustanoven jiný kněz ne podle zákona o tělesném původu, nýbrž na základě svého nepomíjejícího života, jak se o něm svědčí: ‚Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova.‘ Tím se ovšem ruší předchozí příkaz jako neúčinný a neužitečný.“ Vidíte píše se, že Starý zákon byl neúčinný a neužitečný. Byla to jen zástupná metoda, dokud nepřišel Ježíš. Písmo říká jasně, že se právo skončilo, když Ježíš přišel. Řeknete: „To už nemusíme dodržovat desatero přikázání?“ Odpovím: „Ó ne, teď to máte těžší. Teď totiž musíte zachovávat tato dvě přikázání: ‚milovat Boha a milovat bližního svého jako sebe samého.‘“ V desateru šlo o to, co NESMÍŠ dělat. Nová přikázání jsou ale o tom, co MUSÍŠ dělat. Nemůžeš jen tak sedět a nic nedělat, protože to bys plnil to, že NESMÍŠ, jak tomu bylo s desaterem. Nemůžeš sedět, nic nedělat a přitom lidi milovat. Není to o slovech, ale o činech. Ježíš řekl, že když vidíš bratra v potřebě, nemůžeš mu říct „ať ti není zima a nemáš hlad“ a nedat mu to, co potřebuje pro své tělo. Co by to bylo platné? Je to třeba o tom navštěvovat vdovy a sirotky, což se nezdá moc „duchovní“. O hodně „duchovnější“ se nám zdá třeba prorokování, chvály, tančení nebo křičení.

Křesťanství však znamená dotýkat se lidí. Ježíš řekl, že když oblékáme nahé, krmíme hladové, navštěvujeme ty ve vězení, tak to děláme Jemu.

Nechápejte mě špatně. Jsem pro Boží moc, pro uzdravování. Je to důvod, proč jsme tady na tomto semináři. Pokud chcete ale opravdu vidět Boží moc, zajímejte se o lidské životy, začněte se lidí dotýkat. Jedna z nejskvělejších křesťanských organizací, kterou založil William Booth, byla Armáda spásy. Pouze však tehdy, když začala, ne jak vypadá dnes. Dnes je to úplně o něčem jiném. Booth pochopil, že se nemůže dost dobře dostat k lidské duši, když člověku kručí v břiše hlad. My musíme být schopni lidi obléct, nakrmit, uzdravit a tím jim ukázat Boží lásku. Lidi nezajímá kolik toho víš, dokud neuvidí, že ti na nich záleží. Být duchovní v přirozeném světě neznamená chodit v nějakém duchovním oblaku a chovat se divně. Je to o tom, ukázat lidem Krista tak, že když mají hlad, tak je nakrmíš, když potřebují uzdravení, tak je uzdravíš apod.

Verše 19-22: „Zákon totiž nic nepřivedl k dokonalosti – avšak na jeho místo přichází lepší naděje, jejíž mocí přistupujeme až k Bohu. Navíc se to nestalo bez přísahy. Levité se totiž stávali kněžími bez Boží přísahy. Ježíš však se jím stal s přísahou; vždyť mu bylo řečeno: ‘Hospodin přísahal a nebude toho litovat: Ty jsi kněz navěky.’ Proto se Ježíš stal ručitelem lepší smlouvy.“

Lidé stále mluví o tom, že osten v Pavlově těle (2Kor 12:7), byl oční zánět nebo něco podobného. Za prvé, v Bibli se píše, že rozesílali šátky a zástěry, kterých se Pavel dotkl, a lidé byli uzdravováni. Kdyby měl Pavel oční zánět - oftalmii, která je mimochodem velice nakažlivá, tak by bylo velice nepravděpodobné, že by lidé byli jeho šátky, kterými si utíral obličej, uzdravováni. Nikde v Bibli se nepíše, že by měl Pavel oční nemoc. Termín, který Pavel užil v Gal 4:15 „... Mohu vám dosvědčit, že kdyby to bylo možné, byli byste pro mne obětovali vlastní oči.“ je stejný výrok jako kdybyste řekli: „To je tak dobrý bratr, že by si pro mě nechal uříznout ruku.“ Přeci by to neznamenal, že máš nemocnou ruku, že? Je to prostě jen výraz, kterého se užívá, aby se ukázala oddanost a přátelství, které člověk pro druhého má. V Gal 4:13 se píše: „Víte, že jsem byl nemocen, když jsem u vás poprvé zvěstoval evangelium...“ To slovo nemocen se tady překládá doslovně jako slabost těla. To může znamenat více věcí. Musíte proto jít do originálu a zjistit, co to v kterém verši znamená. Musíte to také brát v kontextu toho, co Pavel prožíval. Na své první misijní cestě předtím, než přišel do Galacie, ho Židé v Lystře kamenovali, až si mysleli, že je mrtvý. V takovém stavu nevypadají lidé dobře, že? Krvácí, jsou plní modřin a otekli, polámaní apod. V takovém stavu šel Pavel ihned do Galacie kázat. Pochopte, že nebyl nemocný. On jen podle svých slov „na svém těle nosil znamení Ježíšova“. Byl několikrát kamenován a bičován. Podrobně popisuje, čím vším prošel v 2Kor 11:24-28. Všechno tento jeho výčet se týkal pronásledování, není tam žádná zmínka o nemoci. Říká: „...byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval...“ Tím satanovým poslem nebyl démon. Nemůžete mít démona a napsat dvě třetiny NZ ☺. Satanův posel mu byl dán, aby ho neustále srážel. Pavel skrze pronásledování neustále srážen byl. Kamkoliv šel, tam náboženský duch popudil Židy proti němu. To se dělo neustále. Nemělo to nic společného s nemocí. Hned poté, co byl Pavel kamenován, šel do Galacie a tam kázal a potom jim o té události píše v dopise. Je neuvěřitelné, co křesťané z výrazu „osten v těle“ udělali. Když se podíváte do Bible do SZ, tak je tam často užíváno spojení „osten v jejich boku“ a vždy se to slovo „osten nebo trn“ vztahovalo na lidi. Vždy tak byli označováni lidé, kteří Židy pronásledovali. Bůh třeba říkal: „Kananité budou vašimi ostny v boku.“ Neříkal, že Kananité budou jejich demony nebo nemocemi. Byli to lidé, kteří je pronásledovali. A přesto z tohoto Pavlova výroku udělala církev takovouhle nesmyslnou doktrínu. Bylo to hlavně kvůli tomu, že nebyla schopna chodit v Boží moci. Zašlo to dokonce až tak daleko, že se nejen říká, že

tím ostnem v těle byla Pavlova oční nemoc, ale říká se, že je to z toho jak oslepl na cestě do Damašku. Bible ale jasně říká, že byl z té slepoty uzdraven.

Pavel se třikrát modlil, aby ho Bůh toho trnu zbavil, ale Bůh mu řekl, že mu stačí, že má Jeho milost. Nám bylo zaslíbeno uzdravení, ale nikde se nepíše, že budeme uchráněni pronásledování. Bůh nám říká, že Jeho milost bude v těch pronásledováních s námi a musí nám stačit a to samé řekl i Pavlovi. Dělal jsem podrobné studium Pavlova života a Pavel sám říkal, že pracoval více než ostatní. Jak by toho mohl dosáhnout, kdyby měl tak závažnou oční nemoc? Jak by mohl v lidech vzbuzovat víru v uzdravení, kdyby před nimi stál sám vážně nemocen?

Křesťané se taky rádi chytají veršů, kde se třeba píše, že Pavel nechal někde někoho nemocného. Že to prý znamená, že Pavel nedokázal každého uzdravit. Tím nemocným byl Epafras, o kterém se posléze píše, že byl uzdraven, a Pavel se s ním později sešel. U Epafrasy šlo o přepracování, nebyla to nemoc jako taková. A co se týče Timotea a jeho nemocného žaludku – Timoteus byl misionář a žil v prostředí, ve kterém nikdy předtím nebyl. Kdybyste byli misionáři, věděli byste, že když se dostanete do nového prostředí, kde je znečištěná voda, že v takovém případě se nalévá do vody troška vína, což zabíjí ty škodlivé bakterie. Proto Pavel radí Timoteovi, aby užíval víno.

Nyní zpět k tomu, jak jsme mluvili o Staré a Nové smlouvě. Kdybyste měli popsat západ slunce slepému člověku, bude to velice těžké, zvláště když byl slepý celý svůj život. Budete se mu to snažit popsat tak, aby se s tím mohl nějak ztotožnit. Když já nebo kdokoliv jiný káže, tak se ti, co to poslouchají, vždy snaží vklínit to, o čem se káže do toho, co už slyšeli nebo to přizpůsobit tomu, jak vidí věci oni. Když kázete Boží slovo, je někdy velice těžké vysvětlit Boží věci lidskými prostředky. Je to skoro tak, že musíte z těch Božích slov odebrat část té božskosti, abyste to přiblížili lidskému vnímání. Přitom se často vytratí to, co tam mělo být. Je to jako by vysokoškolský profesor mluvil s dvouletým dítětem (a tím neříkám, že já jsem teď jako ten profesor a vy děti, tak to vůbec nemyslím). Jen chci říct, že když vezmete Boží věci a snažíte se je přizpůsobit lidskému vnímání, stane se jedna z následujících věcí. Buď vezmete to božské a snížíte na to lidské nebo vezmete to lidské a povýšíte na božské nebo vám vyjde mix, který nebude ani z jednoho konce správný. To je ta nejtěžší práce kazatele nebo učitele Božího slova – vidět absolutní pravdu a snažit se ji přenést do lidského vnímání a přitom z toho nic nesnížit a nedělat kompromisy.

Lidské myšlení je divné, buď si říkáme: „v těch starých časech (pozn.myslím tím ty časy křesťanských probuzení na poč. 20.stol), tehdy se věci děly, ale teď se nedějí.“ Jiní zase říkají, že to teprve bude lepší. Jedna skupina říká, že před deseti lety se věci děly a druhá, že za deset let se budou dít. Před deseti lety se ale říkalo to samé, tak tady asi něco nehraje, že? Pořád jakoby to nějak nebylo dobré teď. Uvědomte si ale, že na počátku charismatického hnutí, byli lidé nadšeni, když byli tři lidé pokřtěni v Duchu sv. nebo když jim přišlo na probuzenecké shromáždění 20 lidí. V Azusa street (pozn.probuzení, kterým začalo charism.hnutí) když píší, že byl sál přeplněn, tak to znamenalo 100 max. 200 lidí.

Někteří lidé si myslí, že je nebezpečné, aby se skrze jejich ruce děla uzdravení ve větší míře, protože by mohli zpychnout. Bůh ale neučí lidi pokoře tím, že je radši nepoužívá. To je na tobě, abys zůstal pokorný. Myslíš, že Bůh chce radši nechat člověka ochrnutého na vozíku, jen proto, že hrozí, že bys mohl popadnout v pýchu, když ho uzdravíš? Moc mě štve kolik je v církvi falešné pokory. Falešná pokora není nic jiného než jiná forma pýchy. Klíčem k pravému křesťanství je umřít sám sobě a pak tě už vůbec neovlivní to, jestli tě budou lidé poplácávat po ramenou a chválit nebo kritizovat. Nesnažte se zakládat svoje štěstí na tom, co si o vás myslí ostatní. Nezáleží na tom, jestli vás lidé chválí nebo kritizují. Důležité je to, co si o vás myslí Bůh a to je sepsáno v Bibli. Není to už o vás, ale o tom, že ve vás žije Kristus.

Smýšlení, že BUDETE uzdraveni, to je nevíra. Pokud chcete stát ve víře, musíte říkat to, co říká Bible. V Bibli se nikde nepíše, že BUDETE uzdraveni, ale píše se tam, že Jeho ranami jste BYLI uzdraveni. Musíte se přesunout z BUDU na BYL JSEM. A kdy jste byli uzdraveni? Když byl Ježíš bičován a vaše hříchy byly odpuštěny, když byl Ježíš na kříži. Museli jste ale přijmout, že za vaše hříchy umíral, abyste se mohli znovuzrodit. Nepřijali jste to ve stejném čase, kdy za to bylo zapláceno. Stejně je to s uzdravením. Vy jste BYLI uzdraveni, když za to byl Ježíš bičován a je pouze na vás, jestli to přijmete a uplatníte.

Uvedu příklad. V lednu roku 1863 vydal Abraham Lincoln „Prohlášení emancipace“, ve kterém se píše, že všichni občané USA (včetně otroků a černochů) mají od této chvíle stejná práva. Ale třeba černoši si to vůbec neuvědomovali a ještě 100 let po tom, kdy měli právně vyhlášenou svobodu, ji neuplatňovali. Teprve v roce 1963, až když už měli opravdu dost té nespravedlnosti, si řekli, že už to nebudou déle snášet. Trvalo jim 100 let, než si uvědomili výhody, které jim z té listiny plynuly. Neviděli to dokud už neměli opravdu dost. Teprve, když se rozhodli uplatnit pro sebe to právo, které mají, tak se začaly věci měnit. Nikdo to za ně neudělal, to oni sami se museli rozhodnout. Stejně je to s vaším uzdravením, „právně“ platí už 2000 let. Namítneš: „Kdy budu tedy uzdraven?“ Odpovím: „Až už toho budeš mít dost a řekneš, že zákon říká, že jsem svobodný od nemocí, a že ďábel musí od mne utéct, že už nemá v mém těle právo být.“ Co je teda víra? Víra je jednoduše to, že říkám, co říká Bible o situaci, ve které jsem, i když ta situace nevypadá nejlépe.

Jak tedy být uzdraven? Jsou dva způsoby. Uzdravení nám buď někdo dá nebo si ho vezmete pro sebe sami. Jestli si však to uzdravení udržíte je pak na vás, jestli se naučíte bojovat sami za sebe. Chceš doopravdy spoléhat na člověka, který se modlí za uzdravení? Pokud ano, musíš si být jistý, že ten člověk „porazil tisíce“. Rozumíte, co tím chci říct?

To, co se vám tady snažím vysvětlit je, že vás Bůh učinil těmi, kteří osvobozují. Myslím si, že byste měli začít tam, kde právě jste, ať už se cítíte jakkoliv. Nicméně upřímně řečeno, pokud chceme osvobodovat ostatní, měli bychom být sami osvobozeni. Amen? Chci vám říct, že Bůh už nic víc ohledně tématu uzdravení neudělá. Nikde v NZ nevidíme, aby Bůh říkal, že ještě něco ohledně uzdravení udělá. On už to udělal před 2000 lety. Dokonáno jest! Právo Ducha je už vepsáno do knihy. Budete si muset říct: „Vím, jak se cítím, ale neřídím se pocity, řídím se Slovem a to mi říká: „Jeho ranami jsem byl uzdraven.“ Slovo neříká, že jsi uzdraven pro tvoje mnohé modlitby a pusty, neříká ani, že uzdravení přichází skrze tvoje dobré skutky a dělání věcí správně. V epištolách nevidíš, že by tam někdo něco vyprávěl o uzdravení. Proč? Někdo namítne: „O odpadnutí od víry se tam také moc nepíše.“ Víš proč ne? Protože Bůh je optimistou. On věří, že život, který dává je tak dobrý, že by od toho nikdo nechtěl jít pryč? Říká se: „Potřebujeme probuzení.“ Ptám se: „Kdo? Křesťané?“ Křesťané nepotřebují probuzení. Proč? Protože křesťané už jednou zemřeli a teď jsou živí. Jen to, co je mrtvé, potřebuje oživení/probuzení. Neběhám od konference ke konferenci, od probuzení k probuzení, protože zůstávám živý. Pokud čtete Písmo nenajdete tam v NZ nic o probuzení. Nejblíže k tomu se dostal apoštol Pavel, když řekl: „Vystřízlivějte /opravdu se vzpamatujte a zanechte hříchu.“ (1.Kor 15:34) Pavel říká: „Musíš vystřízlivět a pochopit, co všechno jsi dostal.“ Nejsem tady od toho, abych vám něco dával. Jsem tady od toho, abych vám poukázal na to, co už máte, a ukázal vám, jak byste to měli používat, uvolnit to. Špatnou zprávou je, že církev, jak ji známe, funguje stejným způsobem už velmi dlouho. Lidé přichází a odchází. Je tam takové neustále střídání. Málokdy se stává, aby byli všichni noví. Když se někdo znovuzrodí a zná třeba jen Jana 3:16, je nadšený a přijde do církve. První věc, kterou takový člověk udělá, je, že se snaží v církvi najít někoho, kdo už něco ví. Baví se s lidmi, kteří už něco vědí a zanedlouho se stává stejným, jak lidé uvnitř církve. Potom posuzuje věci

podle toho, jak vypadají. Pravdou však je, že by měl posuzovat věci podle Písma svatého a vše by měl s Písmem srovnávat.

Nově uvěřivší uslyší v církvi něco jako: „Snaž se vymodlit u Boha věci, které potřebuješ, musíš o to zápasit – plač, křič, až si to vybojuješ.“ Jednou byl John G. Lake na návštěvě v jedné biblické škole a viděl, jak se tam studenti intenzivně modlí a pláč k Bohu, aby jim dal duchovní dary. Dělali to tak devět měsíců. Takové věci vidíme dnes a denně. Lidé si říkají: „Sejdeme se a budeme se celou noc modlit, budeme chválit a uctívat Boha, až k nám přijde probuzení.“ Víte, jak to vypadá. Někdo si lehne sem někdo si poklekne tam a všichni pláčou k Bohu: „Bože sešli svého Ducha, Bože sešli nám probuzení.“ John G. Lake řekl, že k lidem, kteří to tak dělali, přišel a řekl: „Můžete se tady modlit a křičet k Bohu dalších deset let a devět měsíců a pořád se budete mít s dary Ducha svatého. Ale pokud vstanete, vyhrnete si rukávy a vyjdete ven, abyste požehnali lidem tím, co už od Boha máte, Bůh vám dá víc.“ Lidé chtějí žnout bez dávnosti/zasévání toho, co už mají. Vidíte, jak jsou lidé pokrytečtí v tom, co říkají, káží, v co věří ve vztahu k tomu, co dělají.

Měli byste udělat následující: Otevřít si epištoly, třeba ty jednoduché jakými jsou: Efezským, Filipským, Koloským a zjistit, co už do nás Bůh vložil. Co už nám dal, čím nás zaopatřil, ne co nám teprve dá. Snažím se teď zabít několik „svatých krav“.

Jednou z oblíbených vět mnoha tzv. dnešních proroků je: „Bůh se chystá vylít nebo-li uvolnit své pomazání ohledně té nebo tamté věci.“ Nebo: „Vidím pohár uzdravení v nebi, a když se svatí budou modlit, tak Bůh vylije pomazání k uzdravování po celé zemi. Musíte se ale modlit, aby se to stalo.“ Jen doufám, že ti lidé věří všemu tomu, co říkají a nelžou úmyslně. Protože to, co říkají, je lež. Bůh se nechystá něco udělat. Bůh čeká na tebe. Řekneš: „Čekám na další Boží hnutí/pohyb, na další vylití Ducha.“ Víš, dalším Božím hnutím je pohnutí se Božího lidu.

Ve SZ Bůh řekl, že na lidi vylije svého Ducha a to se také stalo v NZ ve Skutcích apoštolů. Od té doby Bůh vylévá „ZE“ svého Ducha. Zeptáš se: „Není to stejné?“ Ne. Je rozdíl mezi vylitím Ducha a vyléváním „Z“ Ducha. Bůh vylil svého Ducha a my křesťané máme Jeho Ducha. Teď Bůh vylévá „ZE“ svého Ducha, který je v tobě. Nic nepadá z nebe. Dokonce, když se modlím za uzdravení, nepřichází nic z nebe. Vychází to z Božího Ducha, který je ve mně a přechází skrze mě na ty lidi. Já nevkládám ruce na lidi, abych ukázal Bohu, na koho má z nebe něco vylít. To proudí skrze mě. Takže potřebujeme přestat s modlitbami „Bože sešli“ a potřebujeme se začít modlit: „Ať vylévá ze svého Ducha, který je v nás.“

Výsledek všech těch výše jmenovaných „prorocství“ je, že sedíme a čekáme na to, co Bůh udělá, místo vyjít a dělat to, co nám už Bůh přikázal. T.L. Osbourn jednou řekl: „Neměl bys Boha žádat o to, aby za tebe dělal věci, které dal už dříve na práci tobě.“ Také řekl, že bychom neměli žádat Boha, aby udělal věci, které už dříve udělal. Pokud si vypíšeš ty věci, které máš dělat a které už pro tebe Bůh udělal, zjistíš, že už tam toho nezůstalo mnoho, o co bys Ho mohl žádat. Ty ale namítneš: „Curry, říkáš nám, že bychom se neměli modlit?“ To je právě ten problém. Lidé si myslí, že modlitba je neustálým prošením Boha, aby něco udělal. Ježíš se modlil všeobecně pro obecnství. Já opravdu jen velmi zřídka Boha o něco prosím, ale přesto se modlím hodně. K Bohu ale nechodím s nataženou rukou, takže moje modlitba není manipulací. Moje modlitba je společenstvím, obecnstvím s Bohem. Trávím více času chválením a velebením Boha místo toho, abych k němu přicházel a říkal: „Bože potřebuji to, potřebuji tamto.“ Bůh ví, že když k němu přicházím, nejsem tam proto, abych něco dostal, jsem tam, abych s Ním hovořil. To je ten rozdíl.

(Teď Curry čte ze své knížky „Dopisy z Afriky“ o Johnu G. Lakeovi - kapitola: Vzdělávání ve víře r.1909):

John G. Lake píše z Jižní Afriky: „Není lepší vzdělávání ve víře než to, když vidíme Boha věci dělat. Jsem přesvědčený, že se můžeš nadarmo nekonečně o něco modlit, ale dokud nevstaneš a nezačneš Bohu ve věcech věřit a nezačneš používat to, co ti už dal, mnoho toho ve svém životě neuvidíš. Může se totiž stát, že se „vmodlíš“ do nedůvěry, nevíry.“ „Vmodlit“ se do nevíry můžeš tak, že neustále žádáš Boha o nějakou věc a nevěříš, že tvoje modlitby jsou vyslyšeny. Když věříš, že tvoje modlitby jsou vyslyšeny, musíš se podle toho také chovat.

Modlíme se: „Bože sešli svého Ducha, dej mi svého Ducha, dej nám více moci.“ Ta stejná věc se dělá každou neděli. Jak pak poznáš, že to Bůh učinil? Řekneš: „Pocítím něco.“ Věř mi, že Bůh moc nedává na pocity. Moc se jimi nezabývá. Dostaneme s k tomu podrobněji při vyučování o pomazání. To, čeho jsme byli svědky v Africe, mi to potvrzuje. Před 100 lety psal John G. Lake o tom, jak církev dělá věci obráceně, a když se podíváme na dnešní církev, tak vidíme, že se to moc nezměnilo. Nefungovalo to před 100 lety a nefunguje to ani dnes. Probuzení není o nějakém nadšení v církevní budově.

Charles Finney je pravděpodobně nejlepším evangelistou/probuzencem, kterého tato zem zná. Měl přes 80% úspěšnost v tom, že mu lidé po obrácení neodpadávali od víry, což je dnes neslýchané. Finney řekl, že opravdové probuzení je v tom, že se Boží lidé vrátí k poslušnosti Písma. Neřekl, že to je skákání, křičení ani nějaké nové CD chval od Hill Songu. Ne. Řekl, že je to všechno o bytí poslušným Písmu a děláním všeho, co je tam napsané. Když to tak děláš, tak jsi probuzen.

Pokud tvoje znalost Božího slova přesahuje tvoji poslušnost Božímu slovu, jsi odpadlík a není důležité, jak moc jsi nadšený. Pokud víš hodně a neděláš to, co víš, že máš dělat, jsi odpadlík. Když toho budeš v budoucnu vědět ještě víc, ale nebudeš dělat to, co jsi věděl před tím, jsi odpadlík.

Musíš si uvědomit, že nezáleží na tom, jak vysoko skáčeš, ale záleží na tom, jak rovně chodíš, potom, co jsi zase zpátky na zemi. Není to o emocích, je to o změně života, o proměně měst. Opravdové probuzení proměňuje města. Opravdové probuzení by mělo proměnit určitou oblast. Mělo by například ukončit činnost určitých pochybných podniků.

V době, kdy měl Finney ve městě probuzení, vylévaly hospody všechny alkohol ven do kanálů a hospody se předělávaly na sbory. Tomu se říká probuzení.

V severním Texasu byl jeden noční klub, před kterým byla každý večer obrovská fronta. Každý se tam chtěl dostat. My jsme tam přišli s jedním bratrem, který u sebe nosil olej a šli jsme rovnou ke vchodu. Všichni si mysleli, že je chceme předběhnout, ale ten bratr pomazal dveře olejem a řekl: „Toto místo se uzavírá!“ Všichni se nás ptali: „Cože? Zavírá se?“

A víte co se potom stalo? To místo bylo do měsíce zavřeno. Důvod, proč to říkám, je, že máme tendenci dívat se na církev způsobem, jakým už dlouho funguje, a myslíme si, že způsob, jakým se vždy církev dělala, byl správný. Snažíme se pokračovat stejným způsobem s výjimkou malých kosmetických úprav. Snažíme se to nějak vylepšit, ale ve skutečnosti to chceme mít, jak to vždy bylo. Lidé se bojí překročit vyznačenou čáru a říkají: „Co když vyjdeme moc daleko za hranici toho, jak se věci v církvi tradičně dělají?“ Otázka pro vás: „Co když hranice, kterou znáte nebyla vyznačena Bohem? Co když tam tu čáru nakreslil člověk a jeho náboženství? Co když ta čára nebyla nakreslena proto, aby tě chránila, ale proto aby tě vtlačila do krabice?“ Rozumíte?

My máme všechno, co měl Ježíš. Máme stejné Slovo, máme stejného Ducha. Pokud tomu věříte, proč si myslíte, že Bůh očekává menší výsledky od nás jako těla Kristova v porovnání s Jeho Synem, když byl tady na zemi? Neměli byste dělat méně než Kristus, když chodil po této zemi.

Jednou jsem slyšel v televizi učení, že Ježíš měl 100% Ducha svatého, ale teď že byl Duch svatý rozdělen každému jednotlivci v malém množství. A teprve když se sejdem všichni jako tělo Kristovo a budeme v jednotě, budeme moct dělat skutky, které dělal Ježíš. To zní logicky jen pro člověka, který nechodí v moci. Je to dobrá výmluva pro to, jak nemít moc. Pán Ježíš přeci sám říká: „Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ON bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.“ Náš Pán říká „on“ ne „oni“. Naše smýšlení nám napovídá, že když máme všichni stejného Ducha, každý z Něj musí mít nějakou malou část. Za prvé, u Ducha svatého neexistuje zmenšení moci. Za druhé, Duch svatý je Bůh. I kdybys Ho rozdělil pro každého stejně, pořád zůstává Bohem. Snažím se vám říct, abyste vyšli ze škatulky, do které jste byli vtlačeni. Protože pokud budete přemýšlet stále tím starým nefungujícím způsobem, budete mít ty samé věci, které jste vždy měli. Nechci abyste se chovali divně nebo něco podobného. Držte se Bible a nechoďte dále, než kam vám říká. V Bibli je spousta věcí, ve kterých ještě nechodíme, a proto není potřeba vycházet za rámec Bible. I když se budete nacházet v rámci Bible, budete mimo v očích církve, jak je většinou vedena. Někteří z nás přišli do církve z ulice, někteří v ní vyrůstali a pak se obrátili. Co když naše pojetí církve a to čím je, vychází z toho, co jsme dosud viděli, místo toho, aby vycházelo z toho, co o ní čteme v Bibli? Bible moc nemluví o tom, jak by mělo vypadat církevní setkání. To, co mě vždy u Ježíše fascinovalo je, že On kázal o království a ne o organizaci nebo náboženství. On nám nedal návod, jak by měly vypadat chvály nebo jaký by měl být program shromáždění. Pokud by Ježíš chtěl přinést na zem náboženství, to čím se křesťanství dnes stalo, udělal by to úplně jinak. On přišel ustanovit duchovní království, které má vliv na fyzický svět a předal nám, jak by měl občan Jeho království žít. Problém s námi a dnešní církví je, že se snažíme dělat věci tak, jak jsme je viděli dělat lidmi před námi. Já mám moc rád dějiny letničních a ostatních hnutí, ale při jejich čtení si neříkám: „Páni! Ti byli neuvěřitelní, my se jim nikdy nevyrovnáme.“ Dívám se na ně a říkám si: „Ok, oni udělali rekord na jednu míli v čase čtyři minuty. My uděláme rekord tři minuty.“ Nechci opakovat, co udělali oni, chci je předčit. Pokud toho chci dosáhnout tím, že budu dělat, co se píše v Bibli, tak nemůžu udělat chybu. Zeptáte se mě: „O co tady jde? Proč pořád do něčeho ryješ? Co nám tím vším chceš říct?“ Chci říct toto: My pořád couváme až k judaistickému typu bohoslužby, vracíme se k chrámovému typu uctívání ze SZ. Ježíš od toho lidi osvobodil a řekl, že už nemusíme dělat všechny ty oběti, protože jsou už zbytečné. Když se podíváte na Galatským a Židům, tyto dopisy byly sepsány pro nás jako varování. Apoštol Pavel přicházel na místa, kde se obraceli Židé a pohané, a přicházeli mezi ně lidé, kteří vyznávali judaismus a říkali jim: „Ano, samozřejmě Krista potřebujete, ano spasení skrze Krista, ALE pořád musíte dodržovat Mojžíšovy zákony. Pořád musíte chodit do chrámu s oběťmi, pořád se musíte nechávat obřezat. Samozřejmě, že je to o Kristu, ALE je to Kristus „A“ zákon.“ To je právě ten problém. Pavel jim proto píše: „Kdo vás obloudil, že si vůbec neuvědomujete, co děláte, začali jste Duchem a teď končíte tělem? Myslíte si, že můžete udělat něco lépe než to, co už ve vás učinil Boží Duch?“ Galatským na tyto věci otevírá oči a říká nám, kdo jsme a jací jsme v Kristu.

V církvi toho vidím více a více, my se k těm Galatským prostě blížíme. Pořád slyšíte zachovávej to, zachovávej tamto. Všechny ty svátky a slavnosti byly jenom stínem věcí, které měly přijít a když přišel Ježíš, tak my už nepotřebujeme žádné stíny.

„Ti však sloužili ve svatyni, která je jen náznakem a stínem svatyně nebeské“ –Židům 8:4-5. Problém začíná, když se snažíš udělat doktrínu ze stínu. To je to, co církev v mnoha oblastech udělala. Říká se tomu „tradice starších“. Tyto tradice Ježíš zlámal a starší v synagogách tím vždy rozčiloval...

